

— О, бай Василе, здрасти! — извика той.
— Ще ме закарашъ до село, ще черпя. Ехъ, че кончета! Азъ съ такива кончета обичамъ да пжтувамъ. Ама какво...отде идешъ ти?
— каза той, като дойде по-близо и учудено гледаше конетъ. — Кога свари да ги изпотишъ толкозъ?

Василь махна отчаяно съ ржка:

— И тый ще мратъ, не ги жаля. Докторътъ каза, че били болни отъ сапъ. Иска да ги застреля. Хайде, качвай се!

— Чакай да почерпя.

— Нъма нужда.

Велико тый си и остана — съ учудени и широко разкрити очи. Докато се намѣстяше въ каруцата, хармониката му издаде отъ само себе си нъколко звука. Василь му разказваше, какво бѣше му казалъ ветеринарниятъ лѣкаръ.

— И тый ще мратъ, не ги жаля! — каза най-после той и отпусна юздитъ. Кобилкитъ се понесоха въ галопъ, преминаха единъ завой въ тръсъ, следъ туй пакъ се замѣтаха въ галопъ.

Великовото село бѣше на три-четири километра отсамъ чифлика. Като стигнаха тамъ, Велико слѣзе и като крепѣше съ едната си ржка хармониката, съ другата извади часовника си, погледна го и каза:

— Вървѣли сме като тренъ! Толкозъ бързо. Ехъ, че кончета!